

Keetje's blijde Kerstfeest

EEN VERTELLING UIT DE MIDDELEEUWEN

door

J. E. KUIPER

Het kleine huisje lag midden in het welland, een heel eind verwijderd van het dorp, waar de kerk, het klooster en de herberg waren. Wie het van verre zag liggen, dacht dat het alleen maar een dak was, met van voren en van achteren een muurtje, want de zijmuurtjes waren zo laag dat zelfs een kind, dat rechtop stond, gemakkelijk de rand van het dak pakken kon. Aan de voorkant was een deur en aan de achterkant een raampje, maar dat zat de hele winter met een luikje dicht, anders werd het binnen te koud en te nat.

In het huis was maar een enkele kamer: dat was de keuken, de slaapkamer en de stal tegelijk. In een hoek stond de koe, met de geit er naast, een hokje was afgeschoten voor het varken en op de balken van het dak sliepen de kippen en de haan. En een hond was er ook, een grote, ruige hond, die met de kop op de poten voor de schouw lag te slapen.

Verder stonden er twee bedden in de kamer. In het ene sliep Grootvader, en de twee jongens, Krefis en Nelis, die 10 en 11 jaar oud waren. Lagen eronder. Het tweede bed was van Vader en Moeder; Keetje, de zuigeling, lag in Moeders armen.

Klaasje, een jongetje van vijf, hoorde ook in dat bed te slapen, aan het voeten-eind. Maar hij viel er altijd uit, als Vader zich uittrekte en daarom was hij er maar onder gekropen, tussen Keetje, zijn zusje van negen, en de appels, die daar ook opgeborgen waren.

Daar vond hij het veel prettiger, want de appels roken lekker, al begonnen ze een beetje te rotten, omdat het al een paar maanden geleden was, dat ze geplukt waren. En Keetje was altijd erg lief voor hem: hij was haar lievelingsbroertje.

Het was nog helemaal donker in het huisje en iedereen sliep. Maar opeens begon de haan te kraaien en met zijn vleugels te klapperen. Niet zo lang en zo hard als hij dat in de zomer deed, maar toch zo, dat niet alleen zijn kippen er wakker van werden, maar ook Keetje. Ze gluurde van onder het bed de kamer in, maar ze kon nog niets onderscheiden: nog geen sprankje licht kwam door de reizen van de deur of het luik naar binnen.

Toch hoefde ze niet lang meer te wachten, voor ze iets zien kon, want Moeder was ook wakker geworden. Keetje hoorde haar fluiseren tegen de zuigeling, nu stapte Moeder uit bed en liep, heel voorzichtig, op de ras, naar de schouw. Even grondde de hond, toen hij opzij geduwd werd. Daarna ritselden er takken en rijkhout: ze hoorde ze knappen, als Moeder ze over haar knie in stukjes

brak. En nu tikte het vuurslag. Keetje had haar hoofdje met het blonde piekhaar, dat altijd in de war zat, een eind naar voren gestoken, want nu kwam het heerlijkste ogenblik van de dag. De vonk sprong in de tondeldoos, Moeder blies: nu kwam er een vlammetje en nu begon ook het rijshout te branden! Het was niet meer donker in de kamer en toch nog heerlijk veilig en stil. En bij het licht van de vlam kon je Moeders gezicht zien, haar lieve trouwe gezicht met de goedige ogen.

Een poosje bleef het nog net zo heerlijk als dit eerste ogenblik, tenminste, bijna net zo heerlijk. Want Moeder was wel van het vuur weggegaan, zodat je haar niet meer zien kon, maar je hoorde haar wel. Ze was de koe gaan melken.

En ze wist niet, dat Keetje wakker was, dus riep ze haar niet, om met dit of dat of met nog iets anders te helpen.

De anderen sliepen nog: die konden dus ook niet roepen en verbieden. Alleen Klaasje was wakker, net als zij, en lag, samen met haar, naar het vuur te kijken. Straks, als Moeder klaar was met melken, zou ze de grote ijzeren pot boven het vuur hangen om pap te koken. En dan zou Keetje, met Klaasje, onder het bed te voorschijn kruipen en vragen, of ze vast een beetje warme melk mochten drinken.

Misschien mocht dat wel, als Vader en Grootvader en de grote jongens nog sliepen en er niet over mopperen konden.

Maar een ogenblik later had Keetje zelf alles bedorven, door een hele grote gil te geven. Moeder was er zo van geschrokken, dat ze de melkemmer omgegooid had: straks zou ze pap moeten koken met een heleboel water er in. Vader, Grootvader en de broers waren er wakker van geworden en ze gromden en mopperden, dat het verschrikkelijk was.

Wat moesten ze beginnen, zo vroeg wakker, in het hartje van de winter! Er was voor mannen immers niets te doen de hele dag!

„Stout kind, kun je niet stil zijn!”